

LYNN
AUSTINOVÁ

V
TVOJEJ
KOŽI

V TVOJEJ KOŽI

V TVOJEJ KOŽI

LYNN AUSTINOVÁ

Americký originál
If I Were You:

© 2020 by Lynn Austin

Vydavateľ:

Tyndale House Publishers, Inc., 351
Executive Drive, Carol Stream,
60188 Illinois, United States of America.
Translated by permission.

Slovenské vydanie:

© 2021 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukovaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová, Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Originál obálky:

Faceout Studio, Jeff Miller

Obálka a grafická úprava:

Ludmila Králiková, Štefan Talarovič

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-30-7

„Všetky romány Lynn Austinovej sa mi páčili, ale *V tvojej koži* vo mne zarezonoval najviac. Autorka dokonalým spôsobom vystavala zápletku a vykreslila postavy. A záver – ach, číre potešenie pre srdcia čitateľov!“

TAMERA ALEXANDEROVÁ, autorka románu *Prísaha*

„Román *V tvojej koži* je silným príbehom o bolesti zo straty, o ľudskej túžbe po porozumení a odpustení a o láskyplnej obete, ktorá je súčasťou každého opravdivého priateľstva. Podmanivá a majstrovsky napísaná kniha je oslavou sily viery a priateľstva medzi ženami.“

CATHY GOHLKEOVÁ, autorka románu *Zachráňte Amelie*

„Lynn Austinová vie, ako vytvoriť konflikt medzi postavami, a ovláda to dokonale! Jej najnovší román nie je výnimkou. *V tvojej koži* podáva príbeh priateľstva medzi bohatou Audrey a slúžkou Eve v prostredí, ktoré pripomína Downton Abbey. Tento brilantný a odvážny román nadchne Austinovej fanúšikov a získa jej mnoho nových.“

ELIZABETH MUSSEROVÁ, spisovateľka

„*V tvojej koži* je klenotom medzi románmi, ktorý budete s napätím hľtať. Každý jeho detail je presvedčivý a vtiahne vás do odlišných svetov hrdiniek. Budete svedkami príbehu ich priateľstva a zápasu o vieru v Boha. Putovať s nimi ich kľukatými životnými cestami plnými neočakávaných zvrátov bolo čitateľským zážitkom. A na poslednej strane som si spokojne povzdychla: „Ach, to bolo výborné!““

LIZ CURTISOVÁ-HIGGSOVÁ, autorka knihy *Zlé dievčatá z Biblie*

„Román *V tvojej koži* vám poodhalí nielen hrôzy a biedu, ktorým Anglicko čelilo počas druhej svetovej vojny, ale aj spleť psychologický svet postáv, ktoré bojujú o prežitie... Lynn Austinová dbá o detaily a neprikrášleným spôsobom vykresľuje ľudské srdcia. Jej román je príbehom o vykúpení, ktorý svedčí o Kristovej moci tvoriť všetko nové.“

SHARON GARLOUGHOVÁ-BROWNOVÁ, spisovateľka

Pre Kena – ako vždy

A pre našu rodinu:
Joshuu, Vanessu, Benjamina, Mayu a Snira

A pre naše dve najnovšie požehnania:
Lylu Rose a Aylu Rain

S láskou a vďakou

Prológ

LONDÝN NOVEMBER 1945

EVE DAWSONOVÁ NA POSTELI prudko vystrelila do sedu. Ktosi klopal na dvere. Vonku zavýjali sirény, ich rev sa stupňoval. Približoval sa. Vyskočila na nohy a inštinkt jej kázal rozbehnúť sa do protiletického krytu. To nie je možné, vojna sa predsa už skončila.

Klopanie na dvere sa zintenzívnilo. Nemotorne si navliekla župan, lebo po takom náhlom prebudení ju ruky neposlúchali. Jej spolubývajúca Audrey sa posadila na úzkej posteli: „Čo sa deje?“

„Neviem.“ Eve preklučkovala pomedzi rôznorodé kusy nábytku v ich malom byte a otvorila dvere.

Policajný strážnik. Lapal po dychu, akoby práve dobehol preteky. „Musíte vyjsť von. Okamžite! V sutinách na ulici našli nevybuchnutú bombu. Poďme, poďme!“ Dookola mával rukou, naznačujúc, aby ho nasledovali na chodbu a potom dolu schodmi.

„Nie som oblečená,“ povedala Audrey spoza jej chrbta. To je celá ona, vždy dokonalá dáma.

„Na to teraz nie je čas!“ odvetil strážnik. „Ak tá vec vybuchne, zničí celý blok. Musíte odísť, dievčatá! Okamžite!“ Nechal

ich stáť na prahu bytu v pyžamách a už búšil na susedné dvere s rovnakou naliehavou správou.

Eve schmatla kabát a obula si topánky, ktoré jej ako prvé prišli pod ruku. Audrey sa pohybovala pomaly a rozvážne a prehrabávala sa v kôpke topánok pri dverách, akoby sa rozhodovala, ktoré jej budú ladiť s pyžamom. „Pod' už!“ posúrila ju Eve a strčila jej do rúk kabát. „Ja dnes nechcem zomrieť. Ty áno?“ Ťahala ju za sebou dolu schodmi.

Už boli takmer na prízemí, keď sa Audrey zarazila. „Počkaj, moja kabelka! Mám v nej preukaz a prídelové lístky.“ Otočila sa.

Eve ju prudko potiahla späť. „Na to zabudni! Pre ne sa neoplatí zomrieť. Ja by som si rada ešte požila!“ Spomenula si na dieťaťko, ktoré v nej nepozorovane rastie, a po prvý raz zatúžila, aby prežilo.

Keď otvorila vchodové dvere, ovanul ju studený vietor, ktorý jej prenikol pod rozopnutý kabát a tenké pyžamo. Zachvela sa. Vychádzajúce slnko, ktoré vykúkalo spod mrakov, neposkytovalo žiadne teplo. Na druhej strane cesty sa skupinka vojakov pohybovala pomedzi hromady kameňov a tehál, akoby chodili po vaječných škrupinách. Robotníci celý týždeň už od rána pracovali na ich odstránení. Eve sa znovu zachvela. Bomba mohla kedykoľvek explodovať.

„Tadiaľto... tadiaľto,“ súril ich strážnik. „Rýchlo! Nezastavujte!“ Všetkých poháňal dolu ulicou čo najďalej od bomby. Zo susedných budov vybiehali vystrašení ľudia a pridávali sa k sprievodu. Eve si spomenula na tie príšerné okamihy blitzu.*

* Pojem, ktorým sa označuje bombardovanie Anglicka nemeckou armádou v rokoch 1940 – 1941. „Blitz“ znamená po nemecky „blesk“ a toto pomenovanie ako prví použili britskí novinári (pozn. prekl.).

Vydesené šprinty do protiletceckých krytov za hučania sirén. Tackanie sa potme, keďže v meste bola vtedy vypnutá elektrina. Vojna sa však skončila už pred tromi mesiacmi.

„Myslela som si, že už nikdy nebudeme musieť utekať pred bombami,“ povedala Audrey. „Myslela som si, že sa už nebudeme musieť obávať o svoje životy.“ Zadychčaná začala spomaľovať.

Eve sa prispôsobila jej tempu, aj keď by najradšej šprintovala. Vždy bola rýchlejšia ako Audrey. „Nuž asi sme sa mylili.“

„Nacisti tento blok zasiahli pred rokom. Nemôžem uveriť, že tá bomba tu po celý čas ležala a čakala, kedy vybuchne.“

„Aspoň vidíš, aký je život krehký.“ To bola jedna z mnohých vecí, ktoré sa Eve počas vojny naučila. Človek môže v priebehu minúty prísť o najbližších. A nezaslúži si aj to bezbranné dieťaťko v jej vnútri šancu žiť? Len čo im dovoľia vrátiť sa domov, zahodí adresu lekára, ktorý je ochotný tajne vykonať ten zákrok. Alebo tá bomba spáli jeho meno spolu so všetkým ostatným. Možno je to znamenie od Boha – alebo od kohokoľvek, kto riadi tento svet –, čo by mala urobiť.

Došli na koniec ich bloku, kde ich ďalší strážnik nasmeroval cez cestu ku kostolu, ktorý počas blitzu slúžil ako kryt. Zbehli dolu kamennými schodmi do krypty, kde natlačené so stovkami ďalších ľudí v pyžamách a županoch čakali, kým odborníci bombu zneškodnia. Eve mala more času uvažovať o tom, ktoré veci mohla zachrániť. Audrey mala pravdu, že sa jej kabelka zide. Bude to hrozná otrava, ak bude musieť nanovo žiadať o preukaz a prídelové lístky.*

* Prídelový systém fungoval v Británii ešte dlho po skončení vojny, a to dokonca v ešte prísnejšom režime. Napríklad cukor sa predával na prídel až do septembra 1953 (pozn. prekl.).

„Koľko je hodín?“ opýtala sa Audrey. „Prídeme neskoro do práce. Myslíš, že nám tu v kostole dovoľia použiť telefón, aby sme mohli zavolať a vysvetliť situáciu?“

Eve sa pozrela na hodinky, darček od Alfieho: „Na to je ešte skoro. Nie je ani sedem. Počuj, Audrey, stresuješ sa pre tie najhlúpejšie veci.“ Eve nosievala hodiny stále, dokonca aj v noci. Ak bomba exploduje, ostane jej po ňom aspoň jedna pamiatka.

Audrey sa k nej pritisla bližšie a stíšila hlas: „Počuj, Eve, musím ti povedať tajomstvo.“ Eve sa usmiala. To je celá Audrey: vážna a dramatická.

„Mám prisahať na svoj život, že to nikomu nepoviem?“ zažartovala.

Audrey sa neusmiala. „Myslím, že som tehotná.“

Eve len-len že nevyhrkla: *Ja tiež*. V uplynulých šiestich rokoch robili všetko spolu, tak prečo nie aj naraz otehotnieť? Rozdiel medzi nimi bol však v tom, že Audrey mala manžela a Eve nie. „Blahoželám,“ vysúkala zo seba a objala ju.

„Robertovi som to ešte nenapísala. Bojím sa. Bola to nehoda. Dávali sme si pozor, ale...“

„Určite bude šťastný,“ povedala a stisla Audrey ruky. „Najmä ak to bude chlapec. Nechce každý muž syna?“ Až príliš neskoro si spomenula na Audrinho otca, ktorý zbožňoval svojho syna a dcéru celé roky ignoroval. Radšej si mala zahryznúť do jazyka.

Audrey ju zrejme nepočula, pretože pokračovala: „Dnes pri tej bombe som si uvedomila, že odteraz si chcem na seba dávať pozor. Počas vojny sme neraz riskovali a bolo nám to jedno, pretože sme netušili, čo prinesie zajtrajšok, či budeme žiť alebo zomrieme, alebo či sa nacisti dostanú cez prieliv a pozabijajú nás. Ale už je po vojne, Robert je v bezpečí a aj ja chcem byť

v bezpečí, až kým nepôjdem za ním do Ameriky. A chcem, aby bolo v bezpečí aj naše bábätko.“

„Čo mi tým chceš povedať?“

„Odídem z Londýna a vrátim sa domov na Wellingford Hall.“

Eve potrebovala chvíľu, aby sa zmohla na odpoveď. „Čo tvoja práca? A čo náš byt?“

„Dám výpoveď. Hoci aj dnes. Spolubývajúcu si nájdeš bez problémov.“

Raz sa to muselo stať. Eve vedela, že len čo tú hromadu papierov vytriedia, Audrey odíde z Anglicka za svojim manželom, americkým vojacom. Táto bomba, ktorá im nečakane spadla do života, bola znamením zmeny. Pre ne obe.

„Budeš mi chýbať, Eve,“ povedala Audrey.

„Aj ty mne.“ Opäť bude sama. Sama na všetky rozhodnutia a zmeny, ktoré so sebou prinesie výchova dieťaťa bez otca. Prečo sa odvážila veriť, že Audrey pri nej zostane navždy? Že ju bude vždy potrebovať?

Z krypty vyliezli o tri dlhé hodiny neskôr, keď bombu zneškodnili a prehľadali okolie, či sa tam neskrývajú ďalšie nástrahy. „Cítim sa hlúpo, že mám na sebe len pyžamo,“ povedala Audrey, keď vyšli na ulicu.

„Nie sme jediní,“ Eve ukázala na ostatných chvejúcich sa ľudí, ktorí sa pod sivou novembrovou oblohou náhlili domov.

Len čo došli k svojmu domu, Audrey vbehla dnu, ale Eve zostala na mieste a chvíľu mlčky civela na známu hromadu trosiek na ulici. Policajti a vojaci boli na odchode, robotníci sa znovu pustili do práce s lopatami a fúrikmi. Pri predstave, že denne prechádzala okolo niečoho takého nebezpečného, jej prebehol mráz po chrbte. Bomba mohla kedykoľvek vybuchnúť a vymazať zo zemského povrchu ju a všetko, čo jej patrí. Koľko iných skrytých nebezpečenstiev ešte číha na jej ceste?

Audrey sa vráti domov na Wellingford Hall a potom odíde do Ameriky, kde si s manželom a dieťaťom vybudujú nový domov. Ale kde nájde domov Eve? Ak si dieťaťko nechá, kde budú žiť? Ako prežijú? Dobre vedela, aké je vyrastať bez otca.

Postupne, deň za dňom, povedala si v duchu. Tak prežila aj vojnu. *Deň za dňom*.

1. KAPITOLA

USA 1950

LEŽALA V KRESLE VEĎEA SVOKRINHO bazéna a užívala si letné slnko. Na vode sa odrážala modrá obloha a vatové oblaky – až kým jej pokojnú hladinu nenarušil štvorročný Robbie, ktorý sa s výkrikom vrhol do bazéna a ostriekal ju ľadovými kvapkami. „Pod', mami! Voda je teplá.“

„Teraz nie, srdiečko. Možno neskôr.“ Utrela si slnečné okuliare, otvorila časopis *Life* a spokojne si vylihovala v ospalom teple.

Ktosi na ňu zavolať: „Pani Audrey?“ Keď sa otočila, videla, ako sa k nej od domu náhli svokrina slúžka. „Pani Audrey? Prepáčte, že vás vyrušujem, ale mali by ste ísť dnu.“

„Čo sa stalo, Nell?“

Robbie opäť s hlasným plesknutím dopadol do vody a obe ofrkal. Slúžka akoby studenú spršku vôbec necítila.

„Pri dverách stojí akási žena a tvrdí, že je vy. Dokonca hovorí ako vy. Má so sebou malého chlapčeka a hromadu kufrov.“

„Čo?“ Nemotorne sa pozviechala z kresla a okolo tela si ovinula uterák, ktorý ju aj tak nezahalil.

„Áno, madam. Tvrdí, že je Audrey Barrettová a že ten chlapec je vnuk našej panej. Vraj ju očakávajú.“

Ach, nie! Nie, nie, nie! Po chrbrte jej prebehol mráz a chlpy na rukách sa jej postavili dupkom. Bol to ten istý pocit, aký sa jej zmocnil niekoľko sekúnd po výbuchu bomby. Otvorila ústa, ale nevyšlo z nich ani slovo.

„Netušila som, čo robiť,“ pokračovala Nell, „tak som jej povedala, nech aj s chlapcom vojdú dnu a počkajú.“

Srdce jej išlo vyskočiť z hrude. Preglgla a napokon našla hlas: „Porozprávam sa s ňou, Nell. Vytiahni, prosím, Robbieho z bazéna a prived' ho dnu.“

„Áno, madam.“

Bosá sa rozbehla k domu, do žalúdka ju udierala päť strachu. *To nie je možné. Bože, prosím ťa... to nemôže byť pravda.* Zastala v chodbe a nakukla do vestibulu – bola tam. Jej najlepšia priateľka. Jej najväčšia obava. Za ruku držala chlapčeka s tmavými vlasmi. Pred tým, ako ich Nell vpustila dnu, nakúkala cez okno do obývačky. „Eve! Čo, prepánajána, robíš v Amerike?!“ Vykročila, akoby ju chcela objasť, ale potom sa zarazila.

Eve sa otriasla, keď znovu začula svoje pravé meno. Srdce sa jej splašene rozbúšilo. Ako si len želala, aby mohla túto votrelkyňu vystrčiť na ulicu a vrátiť sa k bazénu, k pokojnému životu, ktorý si užívala už takmer štyri roky. Namiesto toho si založila ruky v bok a ako už mnohokrát predtým predstierala odvalu. „Čo tu robíš?“

„Priviedla som svojho synčeka do Ameriky, aby spoznal rodinu svojho otca... Žijú tu, však?“ Pozrela sa na obálku v ruke, akoby sa o tom chcela uistiť. „Toto... toto je ich adresa...“

Dvere vedúce do záhrady sa s buchnutím zatvorili. O chvíľu neskôr vstúpila slúžka s Robbiem v plávacom kolese, z ktorého na parkety kvapkala voda. „Všetko v poriadku, madam?“ spýtala sa Nell, preskakujúc pohľadom z jednej na druhú.

„Všetko je v poriadku.“ Zaviedla Nell smerom k obývačke a stíšeným hlasom jej povedala: „Počas vojny sme spolu bývali.“

„Prečo tvrdíš, že je vy?“

„Asi si jej zle rozumela. Dám jej pohár ľadového čaju, potom pôjde.“

„A čo všetky tie kufre? Chcete, aby jej ich Ollie doniesol dnu?“

„S kuframi si nerob starosti, Nell. Len pokračuj vo vysávaní.“ Počkala, kým slúžka odíde, potom sa otočila k synovi: „Robbie, vezmi, prosím, tohto chlapčeka do herne a chvíľku sa tam pohrajte.“

„Ale ja sa chcem ešte kúpať.“

„K bazénu sa vrátíme po tom, čo títo ľudia odídu.“ A oni budú musieť odísť. Sledovala, ako sa syn vlečie do herne na poschodí, a usilovala sa skrotiť svoju paniku. Potom bývalej priateľke pokynula, aby ju nasledovala do kuchyne. Zo skrinky vytiahla dva poháre a z mrazničky hliníkovú formičku na ľad, na ktorej potiahla páčku, aby z nej uvoľnila kocky ľadu. Vlhké prsty sa jej lepili na studený kov. Spomenula si na deň, keď robotníci našli na londýnskej ulici, kde bývali, nevybuchnutú bombu, ktorá tam roky potajme čakala. V tom spočíva sila tajomstiev. Dokonca aj to najstarostlivejšie ukrývané tajomstvo môže vybuchnúť vo chvíli, keď to najmenej čakáte, a zboriť múry klamstiev, ktoré ste okolo neho vystavali. Ona však nájde spôsob, ako túto nepríjemnú bombu zneškodniť. Nedovolí, aby jej zničila život, ktorý si vybuodovala, a domov, ktorý našla pre svojho syna.

Do pohárov naliala čaj, sadla si ku kuchynskému stolu a chvíľu si priateľku premeriavala. Vo svojich tridsaťjeden rokoch bola stále krásavica s porcelánovou pleťou a jantárovými vlasmi, stále upravená a štíhla. Audrey sa narodila, ako sa v Anglicku hovorí, so striebornou lyžičkou v ústach, ale vo vojne všetky lyžičky stratili lesk. Teraz ide len o to, ako sa jej zbaviť. Eve sa ešte nestihla

ani poriadne napiť a upokojiť sa natoľko, aby dokázala vymyslieť nejaký plán, keď sa do kuchyne znovu dovliekol Robbie, ktorému z mokrých plaviek ešte stále kvapkala voda.

„Je mi horúco, mami. Môžeme sa už vrátiť k bazénu?“

„Mohol by si sa chvíľku pohrať so svojim novým kamarátom?“

„Nechce so mnou ísť.“ Eve si dobre prezrela chlapcove husté tmavé vlasy, uhľovočierne oči a jamku na brade a srdce sa jej rozbúchalo znovu o čosi rýchlejšie. Každému človeku, ktorý aspoň trochu vidí, bude jasné, ako veľmi sa podobá na svojho otca. Musí ho aj s jeho matkou dostať z domu skôr, ako sa vráti pani Barrettová. Eve odsunula svoju stoličku a vstala.

„Doma mám v mrazničke zmrzlinu. Dali by ste si, chlapci?“

„Nie, ja sa chcem kúpať v babičkinom bazéne!“ Robbie dôrazne dupol bosou nôžkou.

„Neskôr. Okúpeme sa neskôr. Najprv si dáme zmrzlinu. Poďme všetci k nám domov.“ Je možné, že keď Audrey uvidí, akí sú tu v Amerike šťastní, vráti sa do Anglicka a nechá ich na pokoji. „Obleč si tričko, Robbie. A topánky. Dajte mi minútku, kým sa aj ja oblečiem.“ Vklzla na toaletu, kde viseli jej šaty. Keďže bola spotená, iba s námahou sa do nich nasúkala.

Keď bola oblečená, otvorila dvere a takmer sa potkla o hromadu kufrov. „Všetky sú vaše?“ opýtala sa. Ako dlho tu Audrey plánuje zostať? Podľa množstva batožiny asi navždy. Eve zdvihla dva kufre a odviekla ich k svojmu autu. „Azda sa do úložného priestoru zmestia všetky. Sadni si do auta, Robbie.“

„Počkaj... prečo...? Čo to robíš?“ vyjachtala Audrey. „Prišla som za Barrettovcami.“

Eve jej neodpovedala, iba pchala zvyšok batožiny do auta. Musia odísť skôr, ako sa pani Barrettová vráti z tenisového zápasu v klube a svet, ktorý si Eve vybuodovala, sa začne rúcať. „Len si nastúp, Audrey. Neskôr ti všetko vysvetlím.“

„Ale oni ma čakajú.“

Eve vystrela plecيا a silou vôle vytesnila zo svojho hlasu strach. „Nie, nečakajú ťa. Nasadni.“ Otvorila jej dvere na strane spolujazdca.

„Ale... stále nechápem, čo robíš tu v Amerike. Keď si odišla z Wellingford Hallu, zľahla sa po tebe zem. Netušila som, kam si išla a čo sa s tebou stalo. A teraz si tu, v dome mojej svokry. Dluhuješ mi vysvetlenie, Eve.“

„Zachránila som ti život, pamätáš? Nebyť mňa, teraz by si bola mŕtva, tak si láskavo nastúp. Cestou ti všetko vysvetlím.“

Eve si všimla, ako jej slová Audrey šokovali.

Sadla si na predné sedadlo a synčeka vzala na kolená. Po tvári jej stekali slzy. „Boli sme priateľky, pamätáš? Starali sme sa jedna o druhú. Čo sa stalo?“

„Vojna, Audrey, tá nás zmenila. Už nikdy nebudeme ako predtým.“

Eve vycúvala na cestu a ponáhľala sa preč. Niekoľko minút šli v tichu, potom opäť prehovorila Audrey: „Čo sa to tu deje, Eve? Chcem vedieť, čo robíš u Robertových rodičov.“

Srdce jej bilo ako opretekы. „Rozhodla si sa, že do Ameriky nepôjdeš, spomínaš? Povedala si, že zostaneš v Anglicku. Tvrdila si, že Wellingford Hall je tvoj domov a že ho nikdy neopustíš. Nikdy.“

„Nuž... situácia sa zmenila... Ale to nevysvetľuje, prečo...“

„Ako si sem prišla? Loďou, lietadlom?“ Eve stlačila plynový pedál až na podlahu, akoby znovu uháňala sanitkou po londýnskych uliciach a viezla do nemocnice ranených. Pod vplyvom paniky si ostatné autá sotva všimla a takmer prešla stopku. Na brzdu dupla tak prudko, až sa Robbie skotúľal na zem a Audrey, ktorá držala Bobbyho na kolenách, sa musela zaprieť o prístrojovú dosku. „Prepáč...“ zamumlala. „Vravela si, že...?“